

Derin Değişim

e- dergi

derindegisimdergi@gmail.com

www.derindegisim.com

Ayın Konusu :

İLİŞKİLER

Bir Küçük Mesaj

.....1

Tanrı ve İnsan Arasındaki
İlişki

Fulya Çakmak.....2

Hristiyan'ın Ülkesiyle Olan
İlişkisi

Filip Tokgöz4

Kilise İçi İlişkiler

Mehmet Demirdüzen.....8

Tanrı Neden Kötülere ve
Kötülüklere Müdahale Etmiyor

Uğur Mutlu.....10

İyi Bir İnsan Olmak

Hülya Çakmak.....16

Düşüncelerimden

Erhan Saraç20

Derin Değişim Çalışmalarından

.....22

Neler Yaptık

.....24

Merhabalar

Derin Değişim Dergi'nin yeni sayısıyla karşınızdayız.

Şubat ayından beri her ay Derin Değişim Yazarlık Atölyeleri yapmaktayız.

Şubat: Söz Uçar Yazı Kalır

Mart: Editörlük

Nisan: Bir Senaryo Yazmak

Atölyelere katılan kardeşlerle bu atölyelerde yazdık, okuduk, birbirimizi eleştirdik, yazılarımıza editörlük yaptık. Bu sayının konusu olan “İlişkiler” konusunda atölyeciler birer yazı yazdılar.

Bu sayımızda bu atölyeye katılan kardeşlerin yazılarını okuyacaksınız. Çoğu ilk defa belli bir konuda yazmayı deniyor ve yine ilk defa bir platformda yazısı yayınlanıyor.

Derin Değişim olarak en büyük arzumuz Türk Kilisesi Yazın hizmetine bir katkıda bulunmaktır. Türk yazarların kendi kültür ve düşüncelerine uygun yazılarla kilisenin literatüründe yer almaları ve daha fazla eser çıkmasına yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Dergimizin bu sayısı bu vizyonumuzun yolunda bir ilk adımdır.

Bu sayımızın konusu “ilişkiler”. Ne zor bir konu. Aile, kilise, iş yeri, komşular... Ne yana dönsek muhakkak ilişki kurmalıyız. Hristiyanlar olarak Tanrı ile olan ilişkimiz diğer insanlarla olan ilişkimize de yansıyor.

Bazen bozuluyor ilişkiler. Bazen harika gidiyor. Bozulunca ne yapacağımızı bilmiyoruz, harika ise bunu nasıl devam ettireceğimizi şaşırtıyoruz.

İşte eski ve yeni yazarlarımız bu konuyu ele aldılar bu sayımızda. Ayrıca bir yazarımızın “kötülük” üzerine güzel bir yazısını da bulacaksınız.

Derin Değişim Çalışmalarında bu konuya ilişkin Matta 18. bölümü temel alan bir çalışma serimiz bulunmaktadır. Bu konuda daha fazla çalışmak isterseniz küçük gruplarda bu çalışmaları kullanabilirsiniz.

İyi okumalar.

Banu Çelik

Bize ulaşmak için:

derindegisimdergi@gmail.com

[Sosyal Medyada Takip Edin!](#)

[facebook/derindegisim](https://facebook.com/derindegisim)

[instagram/derindegisim](https://instagram.com/derindegisim)

[Abonelik İçin Tıklayın- Bir Mail Gönderin](#)

Tanrı ve İnsan Arasındaki İlişki

Fulya Çakmak

İnsan ve Tanrı arasındaki ilişki, insanlık tarihi boyunca merak edilen ve tartışılan bir konudur. Bu ilişki inanç sistemlerinin, felsefi düşüncelerin ve kültürel normların bir parçası olarak şekillenmiştir.

İnsanlar evrenin ve yaşamın anlamını ararken, bir yaratıcı gücün varlığına inanma ihtiyacı duymuşlardır. Tanrı birçok kültürde, evreni yaratan, düzenleyen ve yöneten üstün bir varlık olarak kabul edilir.

İnsanlar, dua, ibadet ve meditasyon gibi pratikler aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşmayı ve O'nunla iletişim kurmayı amaçlar. Peki, insanlar Tanrı'yla neden iletişim kurup O'na ulaşmak ister? Kutsal Kitap'ta, Yaratılış bölümüne baktığımızda insan ve Tanrı arasındaki yakın bir ilişki olduğunu görüyoruz. Âdem, Tanrı ile yüz yüze görüştüğünü okuyoruz. Ancak günahıktan sonra bu ilişki bozuluyor ve Âdem ile Havva Aden bahçesinden kovulur. O zamandan beri de insan Tanrı'ya yeniden ulaşmaya çalışıyor. Çünkü Tanrı, insanı kendi suretinde ve benzeyişinde yaratıp, burnuna yaşam soluğunu üflediği için; insanın yaratılışında Tanrı ile ilişki kurmak vardır.

İnsan için bu bir ihtiyaçtır. İnsanın, cennete gitme amacı aslında kaybettiği bu ilişkiyi bir şekilde yeniden kurmak istemesidir.

Her ilişki beraberinde sorumluluk ve kuralları da getirir. Anne baba çocuklarının temel ihtiyaçlarından, eğitiminden ve güvenliğini sağlamaktan sorumlu olduğu gibi çocuğunda anne ve babasının sözünü dinleyerek aile kurallarını yerine getirmekten sorumludur.

Peki insan ve Tanrı arasındaki ilişkiyi düşünürsek; her iki tarafında sorumlulukları ve uyması gereken kuralları nelerdir? Kutsal Kitap'ta Tanrı'yı her şeyi yaratan ve insanı da O'nun yarattıklarının üzerinde egemenlik sürmekten sorumlu olduğunu yani Tanrı'nın yeryüzünde kurduğu düzeni devam ettirmekten sorumlu olduğunu okuruz.

İnsanın uyması gereken kural olarak da yasak meyve yani iyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesinden yememe kuralı vardı. Yasak meyve Tanrı gibi olmayı sembolize eder. Ancak Âdem ve Havva bu kuralı çiğnedi. Yani Tanrı gibi olmak istediler. Otoriteye baş kaldırmak, kuralı çiğnemek, yetkiyi kötüye kullanmak ve sorumluluğu yerine getirmemek Tanrı ile insan arasındaki ilişki bozmuş oldu.

Çünkü bu ilişkide sevgi, saygı ve güven hasar almış oldu. Tanrı ile insanın ilişkisi bozulunca insanın hem birbiriyle olan ilişkisi hem de doğayla ilişkisi de bozulmaya başladı. Çünkü insanın kendisine ve çevresine olan algısı bozuldu. Tanrı'yı ve O'nun neyi niçin yaptığını doğru algılayamadığımız için, sorunlar karşısında Tanrı'yı suçluyoruz. O'nu öfkeli, cezalandıran, insandan uzak duran ve konuşmayan bir varlık olarak algılıyoruz.

Aynı sorunları diğer ilişkilerimizde yaşıyoruz. İnsan kendi gücüyle bu ilişkiyi düzeltemeyeceği için Tanrı, İsa aracılığıyla insanla bozulan ilişkisini yeniden kurmak istiyor. Birinin bizim yerimize günahın sorumluluğunu üstlenip, bunun bedelini ödeyerek insanı Tanrı ile barıştırması gerekiyordu. Bunu ancak hem Tanrı'yı çok iyi tanıyan (Tanrı'dan gelen oğul) hem de insanı çok iyi tanıyan (beden alıp dünyada yaşam Tanrı; İsa Mesih) biri yapabilirdi. İsa'nın dünyaya geliş amaçlarından biri aslında birbirine küsen iki tarafı barıştırmak için aracılık etmektir.

Eğer ilişkilerinizde sorun yaşıyorsanız çözmek için belki de önce Tanrı ile ilişkinizi gözden geçirmelisiniz. Tanrı'ya olan öfkenizi, korkularınızı, kuşkularınızı, suçlamalarınızı ve önyargılarınızı bir kenara bırakarak, O'nunla barışıp yeniden ilişki kurmaya başlayabilirsiniz. Doğru iletişimle sağlıklı ilişkiler kurabiliriz. Böylece hem Tanrı hakkındaki yanlış fikirleriniz hem de kendinizle ilgili ve çevrenizle ilgili yanlış fikirleriniz değişebilir. Unutmayın değişim önce sizden başlar.

Hristiyan'ın Ülkesiyle olan İlişkisi

Filip Tokgöz

“Hristiyanlık ve Vatanseverlik eş anlamlıdır, cehennem ve hainlik de.”

-Müjdeci Billy Sunday

Genç bir lise öğrencisiyken ne zaman arkadaşlarımla dinler üzerine sohbet etsek bana “Hristiyan” ülkelerin yaptığı katliamları, liderlerinin dini kullanarak insanları nasıl yönettiklerinden bahsederlerdi. Ben de onlara “Ne zaman siyaset dinle birleşse, kötü sonuçlar doğurmuştur.” derdim. Sonra düşünmeye başladım, siyasete karışmadan ülkeni sevmek ve sevdiğini göstermek nasıl mümkün olabilir?

Kutsal Kitap bize bu konuda fikirler sağlar tabii ki. Romalılar 13. Bölümün girişi bu konu için ana kaynaklardan biridir. Pavlus şöyle yazar:

“Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır.” Rom. 13:1

Bu ayetlerde yönetimle vatandaşın arasındaki ilişki net bir şekilde çizilmiştir. Bazı görüşler vatanseverliği Hristiyan düşüncenin önüne koyarak, ülkenin çıkarlarını Tanrı'nın çıkarları olarak düşünürler ve ülkenin vatandaşıyla veya başka ülkelerle olan ilişkisini Hristiyan düşünce olarak kabul ederler. Tabii ki bu çok uç bir düşünce olmakla beraber, farklı dine mensup ülkelerde yaşayanları ve Pavlus'un bunları yazarken yaşadığı tarihsel ortamı göz ardı ederler. 2. yüz yılın başlarında Roma İmparatorluğu Hristiyanlara karşı çok sert politikalar izliyordu buna karşın Hristiyanlık büyük bir hızla yayılmaya devam etmişti.

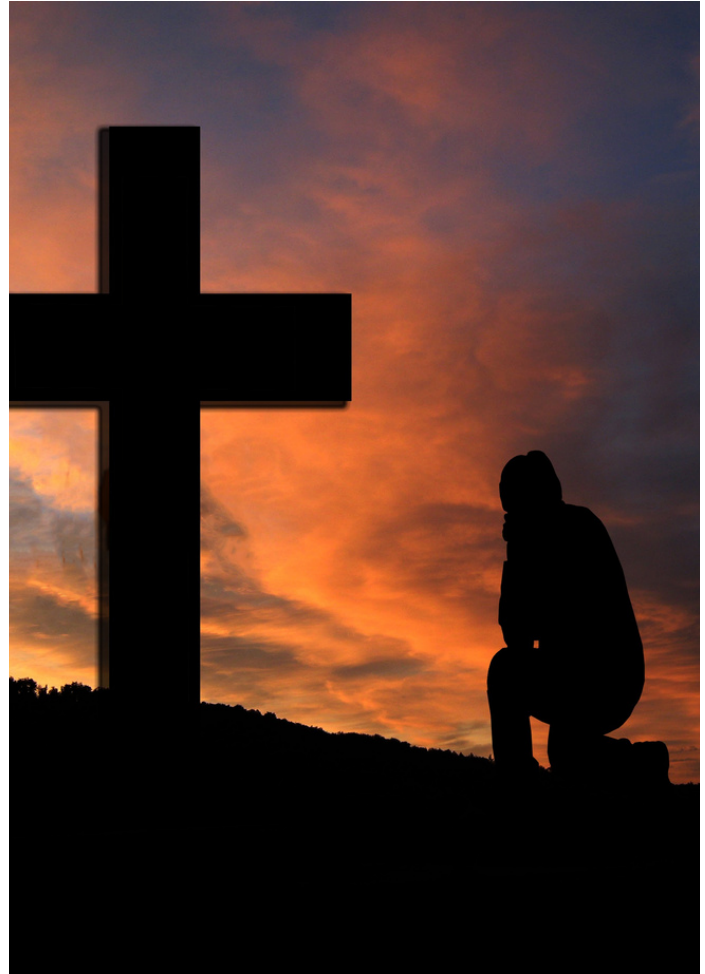
Polikarp'ın hayat hikayesini duymayanlarınız varsa yaşadıkları devletle Hristiyan kişi arasındaki ilişkiyi açıklamak konusunda bize bazı ilkeler sunabilir. Yuhanna'nın bir öğrencisi ve Antik İzmir'de yaşamış bir kilise babası olarak kabul edilen Polikarp, İmparator Marcus Antonius döneminde zulme uğramış ve ölüm cezasına çarptırılmıştı. Cezadan affı sadece Sezar'ı efendisi olarak ikrar etmesiyle mümkündü. Polikarp ise “Kurtarıcıma 86 yıldır hizmet ediyorum ve bana hiçbir yanlış yapmadı. Ben beni kurtaran Kralıma nasıl böyle küfredebilirim.” diyerek onları reddetti ve diri diri yakılarak şehit edildi.

Roma İmparatorluğu Hristiyanların kullandığı dili de sevmiyordu. Hristiyanlar ‘‘Mesih tek Kurtarıcımızdır! İsa yücedir, kutsaldır!’’ dediklerinde Romalılar bu sözleri imparator için kullanıyordu. Sonucunda bu dil onları gücendiriyordu. Pavlus bunları böyle bir dönemde yazdı ancak Polikarp gibi birçok Hristiyan, İsa’ya olan inançlarını terk etmedikleri için o dönemde şehit edildi.

Bir diğer uç ilişki modeline bakarsak, Tanrı ve dünyasal vatan veya vatanseverlik kavramlarının birbirine ters düştüğü bir bakış açısı görüyoruz. Bu düşüncede hareket eden insanlar İsa’nın Roma İmparatorluğuyla olan ilişkisini sessiz bir başkaldırı olarak yorumlarlar. İsa şiddet içermeyen bir direnişte bulunuyordu. Roma’nın istediği şiddete, diğer yanağını çevir, senden isteyenden esirgeme anlayışıyla katılmayarak onları devirmeyi amaçlamıştı. Aynı şekilde Hristiyanlar da hangi güç, şiddet veya adaletsizlik gelirse gelsin sakın bir direnişle karşı durmalı ve bu ilişkiyi Göksel Vatan’a kavuşana kadar sürdürmeliyiz demelidir.

Her birimiz Göksel Vatan’ın vatandaşlarıyız hamdolsun, ancak bu görüş ülke kavramımızı tamamen yok sayar. Yönetimle ve ulusla Hristiyanları karşı karşıya getirir ve Mesih’in amacı bu değildi, değil mi? Mesih bizi herkesi sevmeye ve onlara iyi haberi ulaştırmaya gönderdi. Eğer uluslarla ve devletle olan ilişkimiz bundan ibaret olacaksa o halde onlara Mesih’in adını nasıl duyurabiliriz? Ne yapmalı? Vatanımızda verilen her politik kararın Tanrı’nın kararı olduğunu kabul edip düşüncelerimizi ülkemizin amaçlarına göre değiştirecek miyiz? Yoksa ülkemizi yok sayıp sessiz bir direnişle sadece Göksel Vatan’a mı odaklanmalıyız?

Kutsal Kitap’tan birkaç örnekle bu iki görüşü tartmaya çalışalım, belki bir üçüncü seçenek bulabiliriz:

Nehemya, Pers Krallığında sürgündeyken, mevcut kralın sakiliğini yapmaktaydı. Ülkesinden haber gelince ağladı, yas ve oruç tutup dua etti. Kral ile olan iyi ilişkisinden ötürü kral ona izin verdi ve böylece Yeruşalim'e gidip surların yeniden inşası için çalıştı.

Ester ve Mordekay da Pers Krallığında sürgündeydi. Kralın ulusu öldürme tasarısını değiştirmek için Ester İsraililerden oruç ve dualar isteyerek, canı pahasına kralı görmeye gitti ve isteği Ester'e verildi.

Daniel de sürgündeyken en üst mevkilerde yöneticilik yapan biriydi. Neredeyse kral kadar yetkiye sahipti. İbadet yasalarının değişmesiyle Daniel, Tanrı'yla olan zamanını değiştirmede ve bu yüzden cezalandırıldı. Bu cezayı verirken kral da çok acı çekti, çünkü Daniel'i seviyordu. Doğruyu yaptığı için Rab Daniel'le birlikteydi ve onu kurtardı. Daniel, insanlara yöneticilik yapmaya devam etti ve işleri iyi gitti.

İsa sürgünde değildi ama ululuğunu bir kenara bırakıp aramızda bir insan olarak yaşamaya gelmişti. Luka 20. Bölümde devlet ile insan arasındaki ilişkiyi sınamak için bir soru gelmişti İsa'ya: "Sezar'a vergi vermemiz Kutsal Yasa'ya uygun mu, değil mi?" Cevap hiç de onların beklediği gibi gelmedi: "Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin." Herkesin bizde ne hakkı varsa onu vermeye çalışalım kardeşler. Pavlus'un Romalılar 13:8'de dediği gibi birbirimizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayalım.

Peki ya bizi yönetenlere gelecek olursak orada nasıl bir yöntem izlemeliyiz? Yeremya 29'da Babil'de sürgünde olan İsrail halkına Rab'ten bir mektup gelir:

“Evler yapıp içinde oturun, bahçe dikip ürününü yiyin. Evlenin, oğullarınız, kızlarınız olsun; oğullarınızı, kızlarınızı evlendirin. Onların da oğulları, kızları olsun. Orada çoğalın, azalmayın. Sizi sürmüş olduğum kentin esenliği için uğraşın. O kent için RAB 'be dua edin. Çünkü esenliğiniz onunkine bağlıdır.”

Koloseliler 3:23'te benzer bir prensip sağlar bize ve şöyle yazar: “Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz. “

Biz Türk Hristiyanlar olarak bugün devletle olan ilişkimizde ne yapalım diye sorarsanız; ülkemiz için bütün üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için, dilekler, dualar, yakarışlar ve şükürler sunalım. Ülkemizin bu savaş haberlerinde barış elçisi olması için dua edelim. Ve ülkemizde yaşarken ne ile uğraşıyorsak, Rab için yapar gibi yürekten yapalım ve bu tanıklığımızı merak edenlere verecek cevabımızı hazır turalım çünkü Rab'bin gelişi yakındır.

[1] İncil, Luka 20. Bölüm, 21. Ayet

[2] İncil, Luka 20. Bölüm, 24 ve 25. Ayetler

[3] Kutsal Kitap, Yeremya, 29. Bölüm, 5,6 ve 7. ayetler

[4] İncil, 1. Timoteos, 2. Bölüm, 1. Ayet

Kilise İçi İlişkiler

Mehmet Demirdüzen

İlişkiler insanoğlu için günlük ve bir ömür boyu sürecek yaşamda çok önemli bir yer kaplamaktadır. Komşularımızla, iş arkadaşlarımızla, okul arkadaşlarımızla ve karşı cins ile olan arkadaşlığımızdaki ilişkilerimiz bizim hayatımızı önemli ölçüde etkiler ve yönlendirir. Bizim nasıl bireyler olduğumuzun göstergesidir. İnsanlar bizim kendileri ya da başka kişilerle olan ilişkilerimize bakarak kimliğimiz hakkında tahminde bulunup karar verebilirler. İyi bir insan mıyız, ailemize, komşularımıza, arkadaşlarımıza karşı nasıl bireyleriz? Yaşadığımız konum: mahalle, ilçe, şehir veya ülke için gerçekten faydalı kişiler miyiz?

Peki bir imanlı olarak kilise içinde ilişkilerimiz nasıl? Rab'bi hoşnut eden bir kilise yaşamımız var mı? İmanlı olmak Rab'be bağlı olmak tüm kilisenin kardeş olması ve aynı kimliği taşımasıdır.

Öyleyse kilise içindeki ilişkilerimiz tam olarak nasıl olmalıdır? Kutsal Kitap'a baktığımızda ilk olarak Adem ve Havva'nın Tanrı ile olan ilişkisinde görürüz. Tanrı ile vakit geçirilen, sohbet edilen ve egemenliğin teslim edildiği fedakâr bir ilişki görüyoruz. Fakat Adem ve Havva'nın şeytan ile ilişki kurmaları Tanrı ile olan ilişkilerine zarar vermiş olup Aden bahçesinde ki her şeyin bir anda değişmesine neden oldu. İşte yanlış ilişki ve yanlış karar yapılan fedakarlığı ve verilen egemenliği yok etmesiyle birlikte Tanrı ile olan ilişkininde zarar görmesine neden oldu. Ve sonuç günah ve ölümün bizlere miras olarak bırakılmasına kadar gelmiş oldu. İlk cinayet olarak bildiğimiz Kayın'ın Habil'i öldürmesi ile bu bozuk ilişkideki nefret, kin, benlik gibi duygular da günümüze kadar geldi ve bizlere yerleşmiş oldu. Peki bunu aşmanın bir yolu yok mu? Tabii ki var. İsa Mesih'in çarmıha gerilmesi ile Tanrı'yla barışmış olduk. Ve yeni bir ilişki başlamış oldu. Bu da bizi yepyeni bir ilişki düzeyine taşıdı.

Şimdi biz kilise olarak kardeşlerimizle bu ilişkinin temel aldığı prensiplerle yaşıyoruz. Bu temel Elçilerin İşleri'nde kiliselere bildirilen Tanrı'nın müjde kitabı ile bize iletilen temeldir. Ben değil biziz. Kardeşiz, paydaşız. Birlikte gülen, birlikte ağlayan bir halkız. Tanrı tarafından bereketlenip şifa alan kardeşleriz. Öyleyse kilise içinde bu yaşama uygun davranıp uygun ilişkiler içinde olmalıyız. Birbirini seven, hata aramayan kardeşinin sorunu ile ilgilenen, destek olan, yargılamayan, suçlamayan, hor görmeyen, karşılıksız seven, paylaşan ve Tanrı'nın yaşamını yansıtan bireyler olmalıyız. Hepimizin aynı mirasa ortak olduğumuzu birbirimizden üstün olmadığımızı bilerek kendimizi birbirimizle olan ilişkimizde alçaltarak yaşamalıyız.

Bu nedenle herkes de biz Hristiyanların ilişkilerini ve yaşamını görsün ki müjdeyi iyi bir eylemle de duyurmuş olabilelim. Tanrı sevgisi, Tanrı halkının sevgisi tüm dünyaya örnek olsun. Bizler Tanrı'nın nefesinden, O'nun suretinden yaratıldık. Bizler Tanrı'nın mirasçılarıyız, O'nun çocuklarıyız. Kiliselerimizde bunu dikkate alarak davranmalı, ilişkilerimizde Tanrısal yaşamı ön planda tutmalıyız. Böylece Tanrı'nın çocuklarının yaşamı çevremize ve tüm dünyaya örnek olabilsin.

Savaşın, kötülüklerin olmadığı, günahın yok edildiği bir dünya ve Tanrı'nın hoşnut olacağı ilişkiler içinde yaşayabileceğimiz bir dünya dileğiyle.

Tanrı Neden Kötülere ve Kötülöklere Müdahale Etmiyor?

Uğur Mutlu

Sevdiği bir yakını ölen kişi, onca katil dışarıda serbestçe dolaşıyor olmasına rağmen yine de neden sevdiği kişiyi aldığını Tanrı'ya sorar. Afrikalı baba, ailesi için neden su ve yiyecek sağlamadığını Tanrı'ya sorar. Kızına tecavüz edilen bir anne, bir çocuğa bunu nasıl layık gördüğünü Tanrı'ya sorar. Bir eşcinsel birey, neden kendisini bu yönelimle yarattığını Tanrı'ya sorar. Savaşın sıcak ateşinin içinde yer almış bir asker, bunca vahşetin sebebini Tanrı'ya sorar.

Bu acıları yaşayan insanlar veya bu acılara tanık olanlar, tüm bunların sorumlusu olarak Tanrı'yı gösterdikleri için suçlanamazlar. Tanrı bilir, insan onların yerinde olduğunu hayal ettiğinde, aynı soruyu sormayacağını garanti edemez. Bunlar son derece anlaşılabilir sorulardır. Ancak yine de bu, tüm bu istenmeyen olayların sorumlusunun Tanrı olduğu anlamına gelmez. Peki o zaman insanların başına gelen bunca olumsuzluğun sorumlusu kimdir?

Bunu anlamak için, geçmişe yolculuk etmek ve insanın yaratılış anına dönmek gerekir. Yaratılışın en başına... “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı” (Yar.1:27, TCL02). Tanrı'nın insanı kendi suretinde yaratması ne demektir? “Tanrı gibi, insan da zihne, ahlak doğasına, diğerleriyle iletişim gücüne ve içgüdüyü aşan duygusal bir doğaya sahiptir. Burada sözü edilen, fiziksel benzerlik değildir. Hayvanların aksine, insan tapınabilir, düşüncelerini sözle ifade edebilir ve yaratıcıdır” (MacDonald, s. 33). Buradan anlıyoruz ki Tanrı'nın diğer yarattıklarının aksine insan, Tanrı'nın gözünde çok üst derecede bir öneme sahiptir, Tanrı'nın suretinde yaratılmıştır ve O'nun özelliklerinden bir kısmına, kısmen de olsa sahiptir.

Tanrı, insanı yarattıktan sonra ondan yapmasını istediği ve istemediği birer buyruk verdi. İsteddiği şey şuydu: “*Verimli olun, çoğalın*’ dedi, *‘Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun’*” (Yar.1:28). Yani insandan üremesini ve diğer yaratıklara egemen olmasını istedi. Görkemli güzellikleriyle yarattığı bu yeryüzünü, özel bir şekilde yaratmış olduğu insanın denetimine verdi, ona hediye etti. Bizler, sevdiğimiz birisinden küçük bir hediye aldığımızda ne kadar mutlu oluruz! Tanrı insana dünyayı verdi. Şüphe yok ki yaratmış olduğu insanı çok seviyordu.

Peki Tanrı'nın insandan yapmasını istemediği şey neydi? İşte bütün olay buradan temelleniyor. Tanrı “Ona, ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin’ diye buyurdu, ‘Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün’” (Yar.2:16,17). Tanrı çok net bir şekilde insana o ağacın meyvesinden yememesini, eğer yerse kesinlikle öleceğini söyledi. Bu aslında basit bir sadakat testiydi. “Tanrı insanın o meyveden yiyeceğini bildiği halde neden o ağacı yarattı?” diye sıkça sorulur. Evet, Tanrı bunu yaptı çünkü Tanrı'nın insanın ne yapacağını önceden bilmesi, insanın özgür iradesine müdahale edeceği anlamına gelmez.

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Bu surette olan özelliklerden bir tanesi de özgür iradeydi. İnsanın özgür iradesi Tanrı'nınki gibi mutlak değildir, onun küçük bir parçasıdır. Ama yine de parçasıdır. Tanrı o ağacı, insanın meyvesini yiyeceğini bildiği halde oraya koydu. Çünkü insan aksi takdirde yani zorunda olarak Tanrı'nın sözünü dinleseydi (Güneş, gezegenler, yer çekimi yasası veya hayvanlar gibi), bu durumda o gerçek sevgi olmayacaktı.

Zorla sevgi olmaz. Bir insan başka bir insanla evlendirildikten sonra, evlendirildiği kişi için “Bu kişiyi seveceksin” denilebilir mi? Bir adam bir kadın onu sevmediği halde zorla onun eşi olarak kalmasını sağlayabilir mi? Belki bir süre sağlar sağlamasına, örneklerini görüyoruz. Ama bu gerçek sevgi midir? Gerçek sevgi, ancak çiftler birbirini kendi özgür iradeleriyle sevmeyi seçerlerse mümkün olacaktır. Aynı, insanların Tanrı'yı gerçekten sevmesinin ancak ve ancak, bunu özgür iradeleriyle seçerlerse mümkün olacağı gibi...

Tanrı'nın teklifi buydu. Ama insan bu teklife nasıl cevap verdi? Havva, Şeytan'ın “Kesinlikle ölmezsiniz ... Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız” (Yar.3:4,5) sözlerine inanarak, “...ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi” (Yar.3:6). İşte dananın kuyruğu burada koptu... Bundan sonra çok şey oldu, ama sadece insanın, Tanrı'nın cömert ve sevgi dolu teklifine, yani kendisini sevmeyi seçmesine yönelik teklifine kocaman bir “hayır” cevabı verdiğini ve Tanrı'ya itaatsizlik ederek, O'nun sözüne güvenmeyerek O'na karşı günah işlediğini belirtmekle yetinelim. Bunu Âdem ve Havva değil, “biz” yaptık.

Çünkü Tanrı bize bir aile olarak bakıyor, insanlık ailesi. Âdem ve Havva ise bizim o bahçedeki baba ve annemizdi. İnsanlık ailesinin temsilcileriydiler. Böylece onların çocukları da onların suretinde yaratıldı: “Âdem 130 yaşındayken kendi suretinde, kendisine benzer bir oğlu oldu” (Yar.5:3). Oğlunun oğlu da onun suretindeydi, öyle ki, siz ve ben de aynı sureti taşıyoruz. Bu suret, günahlı doğayı da içeriyor çünkü o da Adem’in bir parçası olmuştu. Neticede o doğa nesilden nesle aktarıldı ve bize kadar gelmiş oldu.

Bu süreçte “... yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte” (Yar.6:5) idi. Tanrı Nuh ve bazı aile üyeleri hariç hepsini bir tufanla yok etti. Ancak sonraki nesiller de maalesef aynı yoldan devam ettiler. Bu da günahlı doğamız gibi, bugüne kadar bizimle geldi. Hem günümüz hem de insanlık tarihi buna kanıt değil midir? Biraz düşünelim. Fransız ihtilalinden önce insanlığın durumunu, iki büyük dünya savaşında hayatını kaybeden milyonları, soykırımları, öldürülen bebekleri, işkence edilen hayvanları, aile üyelerini dolandıran insanları, uyuşturucu kaçakçıları, karaborsacıları, mafyayı ve zorbaları... Sanıyorum daha fazla örneğe gerek yok. İnsanın akli gerçekten kötülüktedir, çünkü günahlı doğası onu kötülüğe yöneltir. Hem de “insan yüreğindeki eğilimler çocukluğundan beri kötüdür” (Yar.8:21).

Şimdi şu soruyu sormanın tam zamanıdır: Yukarıda bahsedilen gerçeklere ve bu yazının başında bahsedilen tüm o sıkıntılı durumlara gerçekten Tanrı mı sebep oldu? Gerçekten ölen çocuklara ve tüm o eziyet çekenlere Tanrı mı izin veriyor? İşin gerçeği, Tanrı bütün bunları yasaklıyor! İsa, kendisini denemek amacıyla Kutsal Yasa’nın en önemli buyruğunun hangisi olduğunu soran Kutsal Yasa uzmanına şöyle cevap verdi: “... Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.’ İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Kutsal Yasa’nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır” (Mat.22:37-40). “Tanrı’nın Mesih’e iman edenlerden ve O’nun kurtarışını kabul edenlerden isteği, Tanrı’ya sevgiyle adanmalarıdır ... Tanrı’nın çocukları, düşmanları dahil tüm insanları sevmelidir” (Stamps, s. 1303). Öyleyse büyük bir “hayır” da bizden olsun: “Hayır” Tanrı bütün bu sıkıntıların sorumlusu değil.

Buradan yola çıkarak şu itiraz dile getirilebilir: “Madem sorumlusu Tanrı değil, o zaman neden müdahale etmiyor? Neden yapabileceği halde ve kendisi için çok kolay olduğu halde tüm bunları engellemiyor?”. Aslında cevabı basittir: özgür irade! Tanrı’nın suretinde özgür irade ile yaratıldık. Ama o özgür iradeyi, Tanrı’yı sevmeyi ve güvenmeyi seçmek yerine, itaatsizlik edip günah işleyerek kötüye kullandık. Ve özgür irade, yapılan seçimin sonuçlarını yaşamayı gerektirir. Aksi halde ona özgür irade deni-

lebilir miydi?Özgür iradenin özgür irade olabilmesi için, kişinin yapılan seçimin sonuçlarını yaşaması gerekir. Sonucun olumlu veya olumsuz olmasına bakmaksızın bu böyledir. Yani insanlık olarak sadece yapmış olduğumuz seçimlerin sonuçlarını yaşıyoruz. Bunda Tanrı'nın hiçbir suçu yoktur.

Elbette başlangıçta düşülen bu günah tuzağı ve ölümcül sonuçlarının yanında, yeryüzünde yaşanan sıkıntıların başka nedenleri de yok değildir. Aslında Kutsal Kitap'ın bütününe baktığımızda, bu sıkıntıların yaşanmasının başlıca üç sebebinin daha olduğu görülür. Bunlardan birincisi, İbraniler 12:7-10 ayetlerinde açıklanır. Bu ayetlere göre Tanrı bir babanın oğlunu terbiye etmesi gibi çocuklarını terbiye etmektedir. Bundaki amacı da çocuklarını süründürmek ve onların bu haliyle eğlenmek değil, ama çocuklarının O'nun kutsallığına ortak olabilmeleridir. İbraniler'in yazarına göre bu sıkıntılar başlangıçta hiç de tatlı gelmese bile, sonucunda esenlik veren bir doğruluk yaratırlar. Öyle ki bu sıkıntılardan geçmek bir söylenme, hayıflanma ve şikâyet sebebi değil, kişinin Tanrı'nın bir çocuğu olduğunu gösteren birer ayrıcalıktır!

İkinci sebep ise 1. Petrus 5:8-9 ayetlerinde bulunur. Bu ayetlere göre insanlığa düşman olan İblis tuzağa düşürecek insanları avlamak için gayretle mücadele ediyor ve aynı şekilde dünyanın her yerindeki insanlar da avlanmamak için mücadele ediyorlar. İnsan bu mücadelede bazen yenik düşüyor, ama Tanrı'da kaldığı müddetçe korkmasına gerek yoktur. Çünkü bu sıkıntılardan sonra Tanrı insanları güçlendirmeyi ve yetkinleştirmeyi vaat etmiştir. O, Kutsal Kitap'ın tümünde de görüldüğü gibi, vaatlerini yerine getiren bir Tanrı'dır.

İnsanın başına gelen sıkıntıların bir diğeri ve aynı zamanda sonuncu sebebi de, Süleyman'ın Özdeyişleri 19:3'te açıklanır. Bu ayete göre insanın yaşamını yıkan sebep yine insanın kendi ahmaklığıdır. Yani insanın kendi yanlış seçimlerinden, hatalarından veya bilgece olmayan hareketlerinden doğan sonuçlar. Yine bu ayete göre, yaşamı yıkılan insan dönüp kendine bakmaktansa Tanrı'ya öfkelenir. Öyle ya, günaha düşüş gerçekten insanın düşünce tarzını bozmuştur.

Tüm bunlar bu dünyada insanların başına gelen, yüzleşmek zorunda kaldığı sıkıntıların sebepleridir. Ama çok şükür ki, Tanrı bu kötülük zincirini kırdı. Özetle, kusursuz derecede kutsal olan Tanrı, yeryüzünü ve diğer her şeyi yarattı. Kendi suretinde yarattığı insanı, kendisiyle ve birbirleriyle kusursuz derecede uyum içinde yaşayabilmeleri için yarattı. Daha sonra gerçek ebeveynlerimiz Âdem ve Havva, Tanrı'ya karşı isyan etti ve bu sebeple dünyaya günah girdi. Âdem ve Havva'nın soyu olarak bizler de bu günaha katıldık çünkü onların çocukları da Âdem'in benzeyişinde yaratıldı.

Sonuçta günahımız yüzünden Tanrı haklı bir şekilde bize gazabını gösterebilir ve sonucunda bizi kendisinden sonsuza dek ayırabilirdi. Çünkü Kutsal Yasa'ya göre "...günahın ücreti ölüm"dür (Rom.6:23) ve "...herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Rom.3:23). Ama buna rağmen bizi kendi halimize bırakmadı. Bunun yerine, "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yu.3:16). "Tanrı bize baktığında, günahlarımızdan hoşlanmadığı halde yine de sevgiyle bakmaktadır. Yarattığı insanların buna layık olmamasına karşın onlara merhamet ve sevgiyle bakar ve en değerli armağanı olan Oğlu'nu inanılmaz bir acı ve ıstırap pahasına vererek merhametiyle bir kurtuluş yolu oluşturmuştur" (Burkholder, s. 156). İsa, Mesih olarak geldi ve hiçbir insanın kendi başına kendi gücüyle yaşayamayacağı kusursuz bir hayat yaşadı. Bu hayatı yaşadıktan sonra bizim yerimize, bizim hak ettiğimiz şekilde öldü.

Hikâye burada bitseydi hepimize yazık olurdu. Ama İsa üç gün mezarda ölü olarak kaldıktan sonra bu üçüncü günde ölümden dirildi. "...Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi" (1Ko.15:3-4). Dirilişiyle, bu kurbanın Baba'nın gözünde kabul edilebilir olduğunu kanıtladı. İsa Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişi hakkındaki bu iyi habere insanın cevabı tövbe olmalıdır. İman ile tövbe etmek, günahlardan dönmek demektir. İman, kişinin ümidini Kurtarıcı olan İsa'ya bağlamasıdır.

İyi habere bu şekilde cevap verilebilir ve yepyeni bir hayata başlanılabilir. Artık kimse bu kötülük zincirinin esareti altında kalmak zorunda değildir. İsa size kabul edecek olan herkese sonsuz hayat sunuyor, tamamen özgür kılmak istiyor: "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" (Yu.8:32). İsa'ya ne şekilde karşılık verileceği ise okuyucunun kendi takdiridir. Ama masadaki teklif gerçektir ve tüm gerçekliğiyle orada durmakta, kişinin kabul etmesini beklemektedir.

Sonuç itibariyle bu popüler sorunun cevabı Kutsal Kitap'a dayanarak açıklanmaya çalışıldı. Her ne kadar genel başlıklarıyla acı, kötülük ve sıkıntıların sebepleri açıklanmaya çalışılmış olsa da, insan başına gelen her olayı bir kategoriyle ilişkilendirmeye çalışmaktan kaçınılmalıdır. Neticede insan gerek birey gerek toplum düzleminde gerçekten de karmaşık bir varlıktır ve kolayca kategorize edilemez.

Kendisini derinden yaralayan duyguları ve düşünceleri yok sayılamaz. Ama iyi haber şudur ki İsa'da umutsuzluğa yer yoktur. Bazen bazı şeylerin neden yaşandığı tam olarak anlaşılmasa bile, kişi kendisini yaratan Tanrı'sına rahatlıkla güvenmeyi seçebilir ve işte o zaman bir mucize olur. Tüm o acının içinde bir tatlılık, sıkıntının içinde sevinç, kötülüğün içinde iyilik, huzursuzluğun içinde esenlik, umutsuzluğun içinde umut belirir. Çünkü İsa Mesih insanlığa en büyük haberini, hayatta en çok ihtiyacı olan şeyi, sonsuz yaşamı çoktan sağlamıştır. "Şeytan yenilgiye uğratılmış ve bağlıdır; ölüm yenilmiş, günah kırılmıştır" (Ladd, s. 172). Bu yazıyı okuyan okuyucunun hayatını ve o anda yaşayıp hissettiklerini bilmek imkânsız, ama bilinen bir şey var ki, İsa Mesih'e iman ettiği sürece en büyük ihtiyacına çoktan kavuşmuştur, en büyük umuda çoktan sahiptir. Esenlikle.

- Burkholder, D. (2015). *Sakin suların kıyısında*. İstanbul: Gerçeğe Doğru Kitapları. (Original work published as *Beside the still waters* in 2003)
- Ladd, G. E. (2018). *Krallığın müjdesi*. İstanbul: Haberci. (Original work published as *The gospel of the kingdom* in 1959)
- MacDonald, W. (2004). *Kutsal Kitap yorumu*. İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları. (Original work published as *Believers Bible commentary, New Testament* in 1989)
- Stamps, D. C. (2009). *Açıklamalı Kutsal Kitap*. İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları. (Original work published as *Full life study Bible* in 1990)

İyi Bir İnsan Olmak

Hülya Çakmak

Bizleri ilişkilerin başında en çok zorlayan şeylerden biri “iyi” olmaya çalışmamızdır, ancak iyi biri olmak hiç de kolay değildir. O zaman bir kişiye “iyi biri” dediğimizde kime göre, neye göre sorularını değerlendirmemiz gerekir. İyi bir insandan bahsederken; iyi bir eş, iyi bir evlat, iyi bir ebeveyn, iyi bir arkadaş, iyi bir kardeş gibi yönlerden bakıp ona iyi diyebiliriz. Yaşamımızın içinde, en önemli olanların başında ise kilisedeki kardeşlerimizle aramızdaki ilişkiler vardır.

İyi, kötünün zıt anlamlısı olarak kabul edilir. İyinin sözlük anlamına geldiğimizde, karşılık beklenilmeden yapılan yardım olduğunu görürüz. Mesih İsa biz imanlılar için bu konuda da bir rol modelidir. Biliyoruz ki karşılık beklemeden, onu daha sevmeden, İsa haçta tüm günahlarımızı yüklenerek sonsuz yaşamla bizleri akladı. Tanrı bizi o kadar seviyor ki, bizler için biricik oğlunu feda ederek iyiliğinin karşılıksız olduğunu gösterdi.

Peki, biz karşılık beklemeden iyi biri olabiliyor muyuz? Buna yanıt olarak, Luka 6:33’de, “Size iyilik yapanlara, iyilik yaparsanız bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar.” diyor.

Bugüne kadar ki hayat tecrübelerimize baktığımızda birçok kişi tanımış ve onların iyi bir insan olduğunu düşünmüşüzdür. Buna rağmen iyi dediklerimizde yanılmadık mı? Sevdiğimizi düşündüğümüz kişileri hala sevebiliyor muyuz?

Mutlaka hepimizin tüm bu sorulara bir cevabı vardır. Luka 6:32’de, “Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz bu size ne övgü kazandırır?” demiştir. Burada Tanrı’nın yarattığı her şeyi karşılıksız ve ayırım yapmadan sevmekten bahseder. Bu hiç kolay değil, bunu Tanrı’da biliyor fakat O bizden zor olanı başarmamızı bekliyor. Luka 6:31’de, “İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, sizde öyle davranın.” ayetini hatırlayalım.

İnsanların bizleri sevmesini ve iyi davranmalarını bekleriz. Bu çok normal çünkü yaratılışımızda sevmek ve sevilmek vardır. Fakat bizler için aynı zamanda en önemlisi sevgilerinde yani tüm davranışlarında samimiyet olmasıdır. Bizler gerçekten samimi miyiz? Karşımızdaki kişiler gerçekten içten mi? Bunları anlamak kesinlikle kolay değil ve oldukça zor bir durum ama yine de bunun üstesinden gelemeyeceğimiz anlamına gelmez.

Zor ve sıkıntılı zamanlardan geçiyor olabiliriz fakat bu çaresiz olduğumuzu işaret etmez, çünkü büyük bir yardımcıya sahibiz. O yardımcı Kutsal Ruhtur. O bizim rehberimizdir. O'nu takip ettiğimizde, iyi bir insan olmak adına nasıl ilerleyeceğimizi de anlamış oluruz. Kutsal Ruh, karşımızdaki bireyden önce kendimizi tanımamız ve sorgulamamız için vardır. Bu demektir ki Kutsal Ruh ile karşımızdaki kişilerin karakterini, düşünce yapısını ya da davranışlarını değil, önce kendi karakterimize, düşünce ve davranışlarımıza yani benliğimize bakmalıyız. Bunu tercih edip etmemek bizlerin kişisel kararına bağlı. Kendimizde insanların gözünde nasıl olduğumuza değil, “Tanrı’nın gözünde nasıl biri olmalıyım?” şeklinde bakabilmeliyiz.

Mesih İsa’nın kardeşlik ilişkileri için birçok sözü vardır, Matta’da şöyle der; “Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de, kendi gözündeki merteği fark etmezsin. Kendi gözünde mertek varken, kardeşine nasıl ‘izin ver, gözündeki çöpü çıkarayım.’ dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.” (Matta 7:3-5). İsa Mesih öncelikle kendi gözündeki merteği çıkardığında daha “iyi” görebileceğini söyler. O zaman iyi görebiliyor muyum? Tanrı’yı hoşnut eden bir yaşam yaşıyor muyum?

Kendimizi sorguladığımızda, her şeyden öte karşılıksız sevebilen biri sayılır mıyım? Biz değiştiğimizde başka yönden bakarak ilişkilerimizi düzenleyebilir ya da bir düzen içinde yaşayabiliriz. Gerçekten bu sözleri kendimize rehber aldığımızda, hayatımızda var olan ve var olacak değişiklikleri görmeye başlayabiliriz.

Düşüncelerimden

Erhan Saraç

“Vaktinde buluşmak için evden biraz aceleyle çıktım, acele iş bana hiç gelmez işte bilirsin. Önce telefonumu unuttum evde. Sanki telefonum olmasa seni bulamayacakmışım gibi apar-topar geri döndüm, iyi ki de dönmüşüm. Binaya girmeden önce zil kutusunun hemen üzerindeki duvarın kırmızıya boyandığını fark ettim. Çok belli, birisi sprey şişesini çalkalamış tam merkezden dışarıya doğru elini oynatmadan boyamış. Kurumadan önce yukarıdan aşağı farklı yerlerinden akmış. Acaba ne zaman, kim yaptı bunu, ne zamandır duvarın bu kısmı boyalı, ben neden hiç fark etmedim? Ay bu aralar çok dalgınım biliyor musun?” diye çabuk çabuk, gözlerini bana dikerek konuşuyordu.

“Yok ya, iyi idare ediyorsun.” diyecek oldum, bir cevap beklemiyormuş. Konuşmaya devam etti.

Önce biraz kendinden şikayet etti, “Çok dalgınım, unutkanım, biraz savruğum para hesabım hiç yok...”, sonra işlerinden şikayet etti biraz. Anlayışsız bir müdürü varmış, önemli olan işin belirlenen zamana kadar yapılmasıymış, rahat davranması sorun değilmiş, kontrolün onda olduğunu patronunun da müdürünün de kontrolün ondan olduğunu anlaması lazımmiş. Sonra biraz da Türk sinemasından şikâyet etti. İyi giden şeylerden bahsetti ama çok uzun sürmedi. Sonra yeniden şikayetlere geri döndük; toplu taşıma fiyatlarından, hane ekonomisinden, kendi topluluğundan, metrobüsteki kaba insanlardan... Sözüünün kesilmesinden hiç hoşlanmazmış, bunu da altını çizerek bir güzel belirtti.

“Ne kırmızı boyaymış arkadaş ya.” diye geçiriyordum içimden. Tüm bu konuşmaları onu daha yakından tanımam için yaptığını biliyordum. Bir süredir tanıdığım bu insandan o an hiç hoşnut olmadığımı hissettim.

“Tanrım ne yapacağımı bilmiyorum.” diye sordum Tanrı’ya. “İnsan dış görünüşe, Tanrı ise yüreğe bakar” Sözü aklıma geldi. Madem, öyleyse bende üzerime düşeni yapmalıyım, bundan sonra dış görünüşüne bakacak ve onun davranışlarını anlamaya çalışacaktım.

Çok mu konuşuyor? Herkesle mi çok konuşuyor? Bir iki arkadaş sohbetini, telefon konuşmasını hatırlamaya çalıştım. Benimle birlikteyken çok konuşuyor. Neyse, herkesle değil de benimle çok konuşuyorsa zamanla düzelir, sonuçta insan sonsuza kadar olmadığı biri gibi davranamaz! Ya da düzelmez, bana tamamen güvendiğini göstermek için hayatının tüm detaylarını anlatmak istiyor olabilir

Her türlü sonuç aslında benim açımdan olumlu. Çünkü ben ancak bana güvenen birisine güvenebilirim, aksi mümkün değil. İnsanların benimle konuşmak istemediğini bir an düşündüm de düşüncesi bile kötü.

Belki de yalnızdır. Çok yalnızdır. Sadece konuşmak, karşısında birisinin onu dinlemesini istiyor olabilir. Sırf varlığı fark edilsin, insanlar artık etraflarında o yokmuş gibi davranmasınlar diye konuşmak istiyor, bunların hepsi ve fazlası olabilir.

Peki ben ne istiyorum? Bu ilişki için ya da herhangi bir ilişki için. Her seferinde beni çıkmaza sokan, çamura saplanmamı sağlayan soru bu oluyor. Bazen cevap olarak istediklerimi sıralıyorum bencilce. Bazen de aslında çok bir şey istemediğimi fark ediyorum. Ama artık kesinlikle istediğim bir şey varsa o da şudur; çamura saplanmadığım bir ilişki. Evet, artık ona karşı anlayış, sabır ve sevgi göstereceğim. Artık türlü planlar yok, rahatsız olduğumda da öyle uzaklaşmak falan da yok, sadece canım istediğinde onu seversem buna ilişki denir mi? Canım isteyince bir konsere giderim hayranlıkla, severek solisti, sahneyi falan izlerim. Peki buna ilişki denir mi? Denmez elbet, buna eğlence denir. Öyleyse çamura saplanmamak için de ne yapacağımı biliyorum.

Ona döndüm, gülümsedim ve;

“Hayatım sözünü kesmek istemiyorum ama müsaadenle araya gireceğim, aklıma takıldı. Duvardaki boyanın rengi kırmızı mıydı, böyle koyu kırmızı mı yoksa bordo gibi mi?” diye sordum. Sonra onu can kulağıyla dinlemeye devam ettim.

Derin Değişim Çalışmalarından İlişkiler Üzerine

Bizi yönlendiren şey nedir? İnsanların düşünceleri, bize olan tavırları ve verdikleri değer bizi ne kadar etkiliyor. Bu ünitelerde bu konuya bakıp Kutsal Kitap'ın yönlendirişinde gerçek değerimizi keşfetmeye çıkacağız.

Bu dört oturumda işlediğimiz konuları konuşabilir ve küçük gruplarda çalışabilirsiniz.

TANRI'NIN HALKININ İLİŞKİLERİ (4) BİRBİRİMİZİ GÜNAHA DÜŞÜRMEK

Annemiz babamız özellikle gençken bize kiminle arkadaşlık ettiğimiz konusunda sorular sorardı. Bunun nedeni sanırım bulunduğumuz ortamdan etkilenip hoş olmayan şeyler yapmamızı önlemektir. Hepimiz şu konuşmaya aşinayızdır:

Anne: Kiminle gidiyorsun?

Genç çocuk: Ali ile.

Anne: Ali kim?

Genç: Okuldan bir arkadaş.

Anne: Nasıl bir arkadaş? Annesi kim, babası ne iş yapıyor?

Şu atasözü bu durumla çok uyumludur: **Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim.**

Hep arkadaşların birbirini yönlendirmesi, birbirine etkisi üzerine söylenen bir sözdür.

3:18

1

Matta 18-Tanrı halkının ilişkileri

05 01 04

Kardeşini hor görmek

Birbirimizi günaha düşürmek

TANRI HALKININ İLİŞKİLERİ (MAT. 18. BÖLÜM)

7. ÇALIŞMA: KARDEŞİNİ HOR GÖRMEK (Mat. 18:10-11)

HOR GÖRME BENİ

Aşağıda Aşık Veysel'in bir türküsünün sözlerini okuyacağız. Dilerseniz bu türküyü linkten de dinleyebilirsiniz. Okuduktan, dinledikten sonra soruları aramızda cevaplandıralım.

Türküyü bu linkten dinleyebilirsiniz:

<https://www.youtube.com/watch?v=Dt5Obi6Gs9E>
(<https://www.youtube.com/watch?v=Dt5Obi6Gs9E>)

Beni hor görme kardeşim
Sen altınsın ben tunç muyum?
Aynı vardan var olmuşuz
Sen gümüşsün ben saç mıyım?

Ne var ise sende bende
Aynı varlık her bedende
Yarın mezara girende
Sen toksun da

3:18

1

Matta 18-Tanrı halkının ilişkileri

05 01 07

TANRI HALKININ İLİŞKİLERİ (MAT. 18. BÖLÜM)

ÇALIŞMA 9: İLİŞKİLERDE SORUMLULUĞUMUZ VE DİSİPLİN 1 (Mat. 18:15-20)

NEŞELİ GÜNLER

Bu çalışmamızda Matta 18:15-20 arasındaki bölümleri incelemeye başlayacağız. Öncelikle genel olarak kilise içindeki ilişkilerdeki doğamız ve neden bu kadar zorlandığımız hakkında biraz konuşacağız. Bu çalışma Matta 18:15-20'ye bir giriş niteliğindedir.

Aşağıdaki linkteki videoyu izleyelim. Eğer izlemeniz mümkün değilse aşağıdaki yazıyı okuyalım ve soruları aramızda cevaplayalım.

<https://www.youtube.com/watch?v=SHKwzicmghY>
(<https://www.youtube.com/watch?v=SHKwzicmghY>)

Linkte Neşeli Günler filminden bir sahne var. Turşu dükkânı sahibi olan çift turşunun yapılışı konusunda sürekli tartışılar. Birisi turşunun sirkeyle en iyi yapıldığını düşünürken öbürü turşuyu limonla yapmanın en iyi sonucu verdiği konusunda ısrarcıdır. İki inatçı kişi bu konuda sürekli tartışılar. Yedi çocukları vardır. En sonunda bu turşu suyu tartışması o kadar büyür ki evin hanımı çocukların bir kısmını alıp evi terk eder. Senelerce görüşmezler. Hatta ayrı düşen kardeşler birbirlerini tanımazlar bile.

Bu filmdeki anlaşmazlık sadece bir turşu suyundandır. Bu yüzden bize komik gelir. Oysa biz günlük hayatımızda daha ciddi olduğunu düşündüğümüz konularda tartışıyoruz.

Soru 1: Kendi tartışmalarımızı düşünelim... Bu filmdeki tutum ile bizim tutumumuz arasında nasıl bir ortak nokta buluyoruz? Birlikte cevaplandıralım, sonra diğer soruya geçelim.

Soru 2: Bu iki kişinin durumu düzeltmemesindeki esas tutumları neydi?

İlişkilerde Sorumluluğumuz ve Disiplin 1

TANRI HALKININ İLİŞKİLERİ (MAT. 18. BÖLÜM)

ÇALIŞMA 10: KİLİSE İÇİ İLİŞKİLER ve DİSİPLİN 2 (Mat. 18:15-20)

KÜSKÜNLERE SERVİS

Bu çalışmada Matta 18:15-20 arasındaki ayetlerden kilise içinde ilişki sorunlarının çözümünü ve bu bağlamda kilise disiplini çalışacağız.

Aşağıdaki haberi yüksek sesle okuyalım, sonrasındaki soruları aramızda cevaplandıralım.

KÜSKÜNLER 'ÖZÜR DİLEME SERVİSİ'YLE BARIŞIYOR

Eskişehir'de aralarında doktor, mühendis ve memurların da yer aldığı bir gönüllü grubunun sosyal medya aracılığıyla kurduğu "Özür Dileme Servisi"ni 4 ayda 10 binin üzerinde kişi arayarak destek istedi.

Servisin gönüllülerinden AA muhabirine yaptığı açıklamada, sosyal medya üzerinden kurdukları Özür Dileme Servisi'nin haziran ayında hizmete girdiğini söyledi.

Tamamen ücretsiz hizmet sunduklarını ve amaçlarının aralarında kavgalık yaşananları barıştırmak olduğunu belirten Güneş, servise beklediklerinin üzerinde talep geldiğini, kimi zaman yoğunluktan dolayı arayanlardan kendilerinin özür dilediklerini anlattı.

Kendilerini arayan kişiler adına küskün oldukları arkadaş, sevgili, anne, baba, çocuk, akrabasını arayıp özür dilediklerini ya da nasıl olabileceğini söylediklerini ifade eden G., 4 ay önce kurdukları servisin bir iyi gittiğini aktardı.

<http://www.hurriyet.com.tr/kuskunler-ozur-dileme-servisiyle-barisiyor-40259288>

Soru 1: Bu servisin olması bile bize ilişki bozukluklarının var olduğunu kanıtlar. İnsan neden tek başına bir başkasıyla ilişkiyi düzeltmeye razı gelmez? Birlikte cevaplandıralım, sonra diğer soruya geçelim.

3:18

1

Matta 18-Tanrı halkının ilişkileri

05 01 09

Kilise içi ilişkiler ve Disiplin 2

3:18

1

Matta 18-Tanrı halkının ilişkileri

05 01 10

Bu ve diğer çalışmaları aşağıdaki internet sitesinden ya da mobil telefonlar için hazırlanan uygulamadan indirebilirsiniz.

www.derindegisim.com

Derin Değişim Çalışmaları Youtube sayfası

<https://www.youtube.com/@derindegisim9852/videos>

NELER YAPTIK

Geçtiğimiz aylarda yaptığımız etkinliklerimiz:

10 Şubat
Cumartesi

Konuşmacı:
Chuck Faroe

Söz Uçar, Yazı Kalır

Derin Değişim
Yazarlık Atölyesi
İstanbul

Sadece İstanbul içi katılımcılar içindir.
İstanbul dışı seminerlerimiz yakında...

Katılmak için lütfen formu doldurun.

DERİN DEĞİŞİM ETKİNLİKLERİ

**Sohbet Edelim
Okuyalım
Konuşalım**

Yazarlık Atölyesi 16 Mart 2024

Konuşmacı: Neslihan Orancı
Konu: Editörlük

Beşiktaş Protestan Kilisesi 13:00-15:00

Derin Değişim
Yazarlık Atölyeleri

**Bir Senaryo
Yazmak**

PROD. THE DIV
ROLL 3 SCENE 7A
DIRECTOR: Henley
CAMERA: Emily
DATE: 05-26-2018

20 Nisan Cumartesi
13:00-15:00
Beşiktaş Protestan
Kilisesi

Moderatör
Banu Çelik